

Broj:01-702/24-UPII-4/2

Podgorica, 26.06.2024.god

Ministarstvo finansija na osnovu čl.40 st.2 Zakona o inspekcijskom nadzoru ("Sl. list RCG", br.39/03 i ("Sl. list CG" br.76/09...i br.52/16)) i čl.5 Uredbe o organizaciji i načinu rada državne uprave ("Sl.list CG", br.98/23, 102/23, 113/23), rješavajući po žalbi [redacted] direktorice Agencije za sprječavanje korupcije br.01-702/24-UPII-1/1 od 11.04.2024.godine i dopuni žalbe br.UPII-01-702/24-1/2 od 12.04.2024.godine, radi poništaja Rješenja glavne budžetske inspektorke br. UPIN-13-702/24-41/15 od 02.04.2024.godine, a u izvršenju Presude Upravnog suda U.br.3910/24 od 13.06.2024.godine, donosi

RJEŠENJE

1.ODBIJA se žalba, kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom Upravnog suda Crne Gore U.br.3910/24 od 13.juna 2024.godine poništeno je Rješenje Ministarstva finansija br.01-702/24-UPII-1/2 od 15.04.2024.godine iz razloga što se sud nije složio sa stavom Ministarstva finansija u pogledu izuzeća budžetskih inspektorki, iako je već o istom zahtjevu ranije odlučivano dva puta u okvirno sedam dana. Naime, u obrazloženju presude Upravnog suda se navodi da za razliku od drugih procesnih zakona, ZUP ne predviđa odbijanje zahtjeva za izuzeće ako je o njemu već odlučivano ili ako nije obrazložen, pa je s tim u vezi postojala obaveza Ministarstva da odluči i o zahtjevu za izuzeće od 29.03.2024.godine, te da ako smatra da je u pitanju zloupotreba prava, da primijeni odredbu člana 15 ZUP-a, zabrana zloupotrebe prava. Ukazano je da nije bilo mjesta primijeni instituta ukazivanja u smislu čl.36 Zakona o inspekcijskom nadzoru, jer se subjekat nadzora nije saglasio sa tim da su napravljeni propusti.

Postupajući u izvršenju presude Upravnog suda, Ministarstvo finansija je u skladu sa odredbom čl.15, čl.48 i čl.49 Zakona o upravnom postupku donijelo Rješenje br.01-074/24-UPII-4/1 od 25.06.2024.godine kojim se odbija zahtjev [redacted] direktorice ASK-a od 29.03.2024.godine, za izuzeće budžetskih inspektorki kao neosnovan iz razloga što se u konkretnom slučaju radi o zloupotrebi prava u upravnom postupku od strane direktorice ASK-a, [redacted]. Naime, uvidom u spise predmeta je utvrđeno da je ranije odlučivano o istim zahtjevima za izuzeće i to rješenjima ministra br.01-074/24-1886/2 od 20 i 29.marta 2024.godine, te da predmetni zahtjev kao i prethodna dva zahtjeva, a sva tri podnijeta u rasponu od oko sedam dana, ne sadrže niti jedan dokaz na kojem se zasniva postojanje razloga za izuzeće iz čl.48 ZUP-a. Takođe, imenovana nije osporavala pomenuta rješenja, već je podnosila zahtjeve za izuzeće u kratkim rokovima, što jasno ukazuje na okolnost da je u pitanju zloupotreba procesnih prava od strane žaliteljke i pokušaj odugovlačenja postupka

inspekcijskog nadzora. Bitno je istaći da je zahtjev za izuzeće od 29.03.2024.godine, podniet po okončanju Inspekcijskog pregleda, kroz primjedbe na zapisnik, iako je žaliteljka kroz rješenja bila upoznata sa stavom ministra u odnosu na izuzeće budžetskih inspektorki. Imajući u vidu da stranka nije priložila dokaze koji upućuju na razloge za izuzeće budžetskih inspektorki iz čl.48 ZUP-a, kao i da je javnopravni organ dužan da spriječi svaku zloupotrebu prava stranke u upravnom postupku, to su se stekli uslovi da se zahtjev odbije kao neosnovan u smislu zabrane zloupotrebe prava u upravnom postupku.

U ponovnom postupku Ministarstvo finansija je ponovo razmatralo žalbu i utvrdilo činjenično stanje kako slijedi:

Ožalbenim rješenjem naređeno je [REDACTED] direktorici Agencije za sprječavanje korupcije, da otkloni konstatovane nepravilnosti u odnosu na Rješenje o zaradi kojim je utvrđeno pravo na varijabilni dio zarade br. 01-627/2 od 20.03.2024. godine i Rješenje za rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad) br. 01-34/6 od 20.03.2024. godine, koje je za [REDACTED] (direktorica) donijela direktorica Agencije, kao neovlašćeno lice. Istim rješenjem određen je rok za otklanjanje nepravilnosti, kao i obaveza obavještanja od strane subjekta nadzora da li su naređene mjere izvršene.

U obrazloženju rješenja se u bitnom navodi da je povodom inicijative Predsjednika Sindikalne organizacije Agencije za sprječavanje konkurencije, Sindikata uprave i pravosuđa Crne Gore izvršen inspekcijski nadzor po službenoj dužnosti u Agenciji za sprječavanje korupcije dana od 12.02.2024. godine do 29.02.2024.godine, od strane budžetske inspekcije. U podnijetoj inicijativi je u bitnom navedeno da direktorica sama sebi gotovo svakomjesečno dodjeljuje varijabilni dio zarade, te donosi odluke i rješenja za rad duži od punog radnog vremena u toku više mjeseci tokom 2023. godine kojim su obuhvaćeni direktorica i pomoćnici direktorice, bez evidencije prisutnosti. U postupku inspekcijskog nadzora, između ostalog je utvrđeno, da je [REDACTED] direktorica Agencije za sprječavanje korupcije kao neovlašćeno lice za sebe samu donijela Rješenje o zaradi kojim je utvrđeno pravo na varijabilni dio zarade br. 01-627/2 od 20.03.2024. godine i Rješenje za rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad) br. 01-34/6 od 20.03.2024. godine, koja je u konkretnoj upravnoj stvari izabrano odnosno imenovano lice od strane Savjeta Agencije, u skladu sa Zakonom o sprječavanju korupcije, te da nijesu primijenjene odredbe čl.31 st.6 i čl.41 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru, u vezi čl.96, čl.91 i čl.88 st.1 tč.1 Zakona o sprječavanju korupcije.

Žaliteljka u žalbi u bitnom ističe da je rješenje donijeto uz bitne povrede pravila upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Kao povrede pravila postupka navodi da nije odlučeno o izuzeću glavne budžetske inspektorke koje je zatraženo podneskom od 29.03.2024.godine, da se nijesu saglasili sa datim ukazivanjem u smislu čl.36 Zakona o inspekcijskom nadzoru, da joj nije dat rok za otklanjanje nepravilnosti, da je ukazivanje s tim u vezi nezakonito jer nema roka ni saglasnosti subjekta nadzora da postoje nepravilnosti. Dalje se ističe da je povrijeđeno načelo zakonitosti propisano

čl.145 Ustava Crne Gore, kada su budžetske inspektorke sačinile zapisnik o kontrolnom inspeksijskom nadzoru jer pozitivni propisi ne poznaju institut kontrolnog inspeksijskog nadzora niti radnju sačinjavanja zapisnika o takvom nadzoru. Takođe, kao povredu pravila postupka navodi da su predmet kontrole bila rješenja donijeta u periodu od 01.01.2023. do 31.12.2023.godine, a da se naređuje otklanjanje nepravilnosti u odnosu na rješenje iz marta 2024.godine koje je dostavljeno od strane Direktorata za sistem finansiranja lokalne samouprave i politiku zarada, što znači da predmetna dokumentacija nije bila predmet nadzora, kao i da izreka rješenja ne sadrži način na koji može da se izvrši nareda o otklanjanju navodnih nepravilnosti. U odnosu na pogrešnu primjenu materijalnog prava navodi da je Zakon o sprječavanju korupcije lex specialis u odnosu na Zakon o zaradama zaposlenih u javnom sektoru, pozivajući se na presudu Višeg suda u Podgorici Gž.br.4780/22 od 11.10.2023.godine koja tretira usklađivanje koeficijenata u skladu sa Zakonom o sprječavanju korupcije, kao da Savjet Agencije u skladu sa Statutom i Poslovníkom o radu mogu donijeti jedino odluku o izboru i razrješenju direktora, a ostale forme odlučivanja su u nadležnosti direktora, što između ostalog proizilazi iz čl.92 i čl.95 Zakona o sprječavanju korupcije.

U dopuni žalbe žaliteljka je istakla zahtjev za odlaganja izvršenja rješenja do konačne odluke po žalbi i ukazala na koliziju čl.35 st.6 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru sa čl.2 istog Zakona.

Cijeneći zakonitost ožalbenog rješenja, ovaj organ nalazi da je postupak koji je prethodio njegovom donošenju sproveden u skladu sa pravilima postupka inspeksijskog nadzora, Zakonom o upravnom postupku, dok je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno i na isto je primijenjen odgovarajući materijalni propis, o čemu su u obrazloženju ožalbenog rješenja dati jasni razlozi koje i drugostepeni organ prihvata, a koji navodima podnijete žalbe nijesu dovedeni u sumnju.

Ovo iz razloga što je o zahtjevu za izuzeće i dopuni zahtjeva za izuzeće budžetskih inspektorki zbog sumnje u nepristrasnost odlučeno rješenjem ministra br.01-074/24-1886/2 od 20.03.2024.godine i br.01-074/24-1886/4 od 22.03.2024.godine, koji su odbijeni kao neosnovani jer žaliteljka nije priložila dokaze koji ukazuju da postoje razlozi za obavezno i fakultativno izuzeće u smislu čl.48 ZUP-a.

Podnesak od 29.03.2024.godine (podnijet sedam dana nakon odlučivanja o izuzeću), na koji se poziva žaliteljka u žalbi su primjedbe na Zapisnik o kontrolnom inspeksijskom pregledu u kojima je ponovo istakla zahtjev za izuzeće zbog sumnje u nepristrasnost jer je sačinjen zapisnik o kontrolnom inspeksijskom nadzoru, a navodno pod medijskim pritiskom, po kom zahtjevu je u toj upravnoj stvari već ranije odlučivano upravnim aktima, jer nijesu priloženi dokazi kojima se utvrđuju činjenice na kojima se zasniva postojanje razloga za izuzeće iz čl.48 ZUP-a.

Iz navedenog proizilazi da je ranije odlučivano o zahtjevima za izuzeće budžetskih inspektorki rješenjem ministra kojima su zahtjevi odbijeni kao neosnovani, da ta rješenja nijesu osporavana žalbom na rješenje o glavnoj stvari od strane žaliteljke, niti je prema stanju u spisima predmeta pokrenut upravni spor protiv istih, da je umjesto žalbi podnosila nove zahtjeve, što jasno ukazuje na okolnost da je u pitanju pokušaj

odugovlačenja postupka inspekcijskog nadzora od strane žaliteljke, te da zahtjev istaknut u primjedbama na zapisnik o kontrolnom inspekcijskom pregledu sedam dana nakon donošenja rješenja o izuzeću ponovo, kao i prethodna dva zahtjeva, ne sadrži niti jedan dokaz na kojem se zasniva postojanje razloga za izuzeće iz čl.48 ZUP-a. Pored ovoga i u izvršenju presude Upravnog suda Ministarstvo finansija je i formalno u skladu sa odredbom čl.15, čl.48 i čl.49 Zakona o upravnom postupku donijelo Rješenje kojim se odbija zahtjev [REDACTED] direktorice ASK-a od 29.03.2024.godine, za izuzeće budžetskih inspektorki kao neosnovan iz razloga što se u konkretnom slučaju radi o zloupotrebi prava u upravnom postupku od strane direktorice ASK-a, [REDACTED] koju zloupotrebu je dužan da spriječi javnopravni organ.

Bitno je za istaći da radnje koje su preduzete od strane budžetskih inspektorki u postupku inspekcijskog nadzora nakon isticanja ovog zahtjeva nijesu trpjele odlaganje jer su kontrolisana rješenja u kojima je utvrđena nepravilnost dostavljena Ministarstvu finansija u martu 2024.godine radi otpuštanja sredstava za zarade zaposlenih koje se zaključuju do određenog datuma u mjesecu kada se zatvara državni trezor, između ostalih zaposlenih i za žaliteljku, pa prevagu treba dati institutu javnog interesa i zakonitom trošenju javnih budžetskih sredstava, u odnosu na istaknuti zahtjev o izuzeću o kojem je već ranije odlučivano dva puta u kratkim vremenskim intervalima, na osnovu istog činjeničnog stanja (res iudicata), koja rješenja nijesu osporavana, a uz koje zahtjeve nijesu ni priloženi dokazi koji upućuju na razloge za izuzeće, i o kom je odlučeno naknadno rješenjem ministra u izvršenju presude Upravnog suda kako bi se spriječila zloupotreba prava u upravnom postupku od strane žaliteljke. Sve prednje navedeno po ocjeni drugostepenog organa ukazuje da se ne radi o povredi pravila upravnog postupka koja utiče na pravilnost i zakonitost ožalbenog prvostepenog rješenja, već o zloupotrebi prava stranke u upravnom postupku koje treba spriječiti u smislu člana 15 Zakona o upravnom postupku.

Polazeći od načela prevencije u smislu čl.6 Zakona o inspekcijskom nadzoru inspektor obavlja prvenstveno preventivnu funkciju ukazujući nadziranom subjektu na nedostatke i predlažući mu njihovo otklanjanje, odnosno ukazujući na uzdržavanje od takvih postupanja kako bi spriječio nastanak štetnih posljedica. Preduzimanje korektivnih i represivnih upravnih mjera i radnji se koristi samo kada se preventivnom funkcijom ne može obezbijediti svrha i cilj nadzora.

Kada je u pitanju ukazivanje, ne može se smatrati ni da se nije saglasila sa datim ukazivanjem jer žaliteljka nije na zapisnik o inspekcijskom nadzoru, niti na drugi način izjavila da neće postupiti po datom ukazivanju u smislu člana 36 Zakona o inspekcijskom nadzoru. Ukazivanje je uslijedilo nakon odbijanja primjedbi kao neosnovanih i zaključenja zapisnika, što je žaliteljka ukoliko nije bila saglasna trebalo da ospori u formi izjave nakon dostavljanja dodatka zapisniku br.UPIN-13-702/24-41/1 od 20.03.2024.godine. Istakla je da tu saglasnost nije dala tokom davanja primjedbi na zapisnik o kontrolnom inspekcijskom pregledu kada je ponovila utvrđene nepravilnosti u kasnijoj fazi postupka i kada je bilo izvjesno da će se utvrditi upravna mjera, nakon čega je i donijeto rješenje o naredbi kao upravna mjera, pa je pravilno

prvostepeni organ primijenio ovaj institut ukazavši na utvrđene nepravilnosti za budući rad i postupanje u duhu preporuke i dobre prakse, iz razloga što su odluke i rješenja u kojima su utvrđene nepravilnosti u kontrolisanoj upravnoj stvari pravosnažna i izvršena, te je stečena imovinska korist koja se ne može vratiti u postupku inspekcijskog nadzora, a kontrolisana rješenja se ne mogu ukinuti ili obavezno poništiti u postupku inspekcijskog nadzora.

U konkretnom slučaju budžetski inspektori su cijenili da se preventivnim mjerama, s obzirom na profesionalni i lični ugled odgovornog lica u subjektu nadzora, može ostvariti cilj i svrha inspekcijskog nadzora ukazujući subjektu nadzora na njegove obaveze iz zakona i drugih propisa za budući rad i postupanje, s obzirom na prirodu utvrđenih nepravilnosti.

Imajući u vidu da se ne radi o nekoj stranki-pravnik, dugogodišnji sudija, to se može ocijeniti i da se ćutanjem (neformalna izjava volje-konkludentna radnja) saglasila sa datim ukazivanjem za budući rad i postupanje u smislu stvaranja dobre i pravilne prakse u budućem radu, iz razloga što je ta okolnost povoljna za stranku, a i u duhu je načela prevencije.

Ovako dato ukazivanje nije uticalo niti je moglo da utiče štetno po subjekat nadzora, već predstavlja izraz dobre namjere inspektora da ukaže subjektu nadzora na zakonske obaveze u budućem radu. Takođe i da je zapisnik o inspekcijskom nadzoru zaključen bez ukazivanja, on bi imao istu snagu kao i sa ukazivanjem za budući rad i postupanje jer su sve primjedbe odbijene kao neosnovane i ima dokaznu snagu javne isprave.

(Ne)slaganje da se nepravilnost otkloni ukazivanjem u tačno određenom roku, odnosno da se ne zahtjeva donošenje rješenja u kontekstu tako utvrđenog činjeničnog stanja je bespredmetno, jer se u toj fazi postupka inspekcijskog nadzora nije moglo donijeti rješenje o naredbi za otklanjanje nepravilnosti kako su kontrolisanja rješenja izvršena i pravosnažna, te ostvarena je imovinska korist, a ista se mogu jedino osporiti u upravnom postupku u skladu sa čl.139 ZUP-a, zbog čega su spisi predmeta proslijeđeni nadležnom državnom tužilaštvu, kako bi se utvrdilo da li postoje razlozi za obavezno poništavanje rješenja (npr.krivično djelo, nedozvoljene radnje i td.).

Član 36 st.4 Zakona o inspekcijskom nadzoru propisuje naknadni pregled u dijelu izvršavanja mjera, pa je ispravan stav prvostepenog organa da se radi o kontrolnom inspekcijskom pregledu, a sam naziv inspekcijskog pregleda nije od uticaja na zakonitost postupka, iako isti proizilazi iz sadržine naknadnog inspekcijskog pregleda i vrlo je prisutan u pravnoj praksi inspekcijskog nadzora.

Stavom 4 ovog člana uređuje se obaveza inspektora da rješenjem naredi otklanjanje nepravilnosti ako naknadnim pregledom utvrdi da subjekat nadzora nije u ostavljenom roku otklonio nepravilnosti. U konkretnom slučaju rok se odnosio na budući rad i postupanje s obzirom na prirodu utvrđene nepravilnosti.

Upravo ovaj stav jasno ukazuje u kojoj fazi postupka se donosi rješenje kao korektivna upravna mjera. Bitno je napomenuti da kontrolni inspekcijski pregled ne predstavlja novi postupak, već je samo jedna od faza u postupku inspekcijskog nadzora do

otklanjanja nepravilnosti (naknadni pregled). Nepostupanje po ukazivanju je razlog za donošenje rješenja i preduzimanje korektivnih i represivnih mjera prema nadziranom subjektu.

Naknadnim pregledom, a uvidom u dostavljenu dokumentaciju od strane ASK-a Ministarstvu finansija je utvrđeno da se direktorica Agencije nije uzdržala od preduzimanja radnji koje su u postupku inspekcijskog nadzora utvrđene kao nepravilnosti na način da je donijela Rješenje o varijabilnom dijelu zarade za mjesec mart 2024. godine br. 01-34/6 od 20.03.2024. godine i Rješenje za rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad) broj 01-34/6 od 20.03.2024. godine kao neovlašćeno lice u smislu čl.31 st.6 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru (rješenje nije izvršeno), pa su se tek u ovoj fazi stekli uslovi za donošenje rješenja.

Nakon izvršenog inspekcijskog pregleda inspektor donosi rješenje o mjerama, radnjama i rokovima za otklanjanje nepravilnosti u smislu čl.39 st.1 Zakona o inspekcijskom nadzoru (što se može nazvati i naknadni pregled radi kontrole izvršenja mjera ili samo naknadni pregled).

Pored ovoga, sve i da nije bilo ukazivanja već samo da su konstatovane utvrđene nepravilnosti, onako kako je to sud naznačio u presudi, bitno je i suštinski istaći da postupak inspekcijskog nadzora nije obustavljen, odnosno okončan (nepravilnosti nisu otklonjene), pa se s tim u vezi zavisno od okolnosti moglo vršiti više inspekcijskih pregleda u okviru jednog postupka inspekcijskog nadzora bez obzira koji naziv nose (naknadni, vanredni, redovni, kontrolni, mješoviti, što se vrlo često koristi u praksi inspekcijskog nadzora koju Upravni sud prihvata u svojim presudama), odnosno možemo ih nazvati naknadnim pregledima radi kontrole izvršenja mjera ili samo inspekcijski pregledi koji se vrše prema okolnostima konkretnog slučaja, radi praćenja stanja, a sve u okviru jednog postupka inspekcijskog nadzora, što nije od uticaja na zakonitost i ishod postupka. Ishod postupka je donošenje rješenja o upravnoj mjeri, radi otklanjanja nepravilnosti.

Takođe, o svakoj važnoj radnji u postupku (inspekcijski pregled) se sačinjava zapisnik koji treba da ima elemente propisane Zakonom o inspekcijskom nadzoru, što imaju svi zapisnici inspektora sačinjeni u toku postupka.

Imajući u vidu da je žaliteljka uporno nastavila da ponavlja utvrđene nepravilnosti, nezavisno od toga da li joj je na njih ukazano za budući rad ili je ukazivanje izostalo, to su zapisnički ponovo konstatovane iste nepravilnosti samo za drugi vremenski period, koje je trebalo otkloniti (naziv zapisnika nije od uticaja, a radnja je ista), jer naknadno kontrolisana rješenja nijesu izvršena.

Tek u ovoj fazi postupka stekli su se uslovi za donošenje rješenja o mjerama, radnjama i rokovima za otklanjanje nepravilnosti, što je budžetski inspektor i uradio u skladu sa članom 39 i članom 36 st.5 Zakona o inspekcijskom nadzoru, jer je žaliteljka uporno i nakon zaključenog zapisnika o inspekcijskom nadzoru nastavila da ponavlja nepravilnosti koje su utvrđene u toku inspekcijskog nadzora, a nezavisno od toga da li je na njih bilo ukazano za budući rad ili ne.

radnjama i rokovima za otklanjanje nepravilnosti, što je budžetski inspektor i uradio u skladu sa članom 39 i članom 36 st.5 Zakona o inspekcijskom nadzoru.

Ukazivanje koje je dato nije od uticaja na prailnost, zakonitost i ishod postupka inspekcijskog nadzora već je moglo da ide samo u korist žaliteljke na način da na nju djeluje kao mjera upozorenja i dobre namjere nebi li se uzdržala od preduzimanja radnji koje su u postupku inspekcijskog nadzora utvrđene kao nepravilnosti i predstavljaju nezakonito trošenje budžetskih sredstava, što je imalo za ishod i preduzimanje radnji od strane VDT-a.

Kada je u pitanju žalbeni navod koji se odnosi na predmet inspekcijskog nadzora isti je neosnovan iz razloga što je predmet inspekcijskog nadzora bio obračun zarada u dijelu usklađenosti koeficijenata zaposlenih i donijetih rješenja o zaradi, varijabilnog dijela zarade, dodatka na osnovnu zaradu i ostalih ličnih primanja zaposlenih u Agenciji, a kontrolisani period zavisi od faze postupka inspekcijskog nadzora (rješenje iz marta 2024.godine je predmet naknadnog/kontrolnog pregleda).

Kada je u pitanju žalbeni navod koji se tiče naredbe iz dispozitiva rješenja, po ocjeni drugostepenog organa dispozitiv je jasan jer inspektor nema ovlašćenje da naredi odgovornom licu u subjektu nadzora na koji način će otkloniti nepravilnosti, ukoliko subjekat nadzora ima na raspolaganju više načina da otkloni utvrđenu nepravilnost. U konkretnom direktorica Agencije treba da postupi u okvirima ovlašćenja iz zakona kojim se uređuju zarade državnih službenika i namještenika u smislu čl.96 Zakona o sprječavanju korupcije, a to je da kao direktorica odlučuje o zaradi i drugim naknadama zaposlenih u Agenciji, dok o pravima imenovanog lica odnosno izabranog lica tj.pravima direktorice odlučuje organ odnosno radno tijelo koje ih je izabralo, imenovalo ili postavilo. S tim u vezi direktorica je izašla iz okvira ovlašćenja iz čl.96 Zakona o sprječavanju korupcije, kada je odlučivala o svojim pravima i obavezama i supstituisla je ovlašćenje koje pripada Savjetu Agencije u skladu sa odredbom čl.31 st.6 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru.

Isto znači da Rješenje o zaradi kojim je utvrđeno pravo na varijabilni dio zarade br. 01-627/2 od 20.03.2024. godine i Rješenje za rad duži od punog radnog vremena (prekovremeni rad) br. 01-34/6 od 20.03.2024. godine koje je donijela direktorica treba da sadrži odluku samo za zaposlene u Agenciji, dok se o pravima direktorice može odlučivati jedino od strane Savjeta Agencije kao kolegijalnog organa. Rješenje potpisuje službeno lice koje ga donosi, dok rješenje kolegijalnog organa potpisuje predsjedavajući, odnosno po ovlašćenju kolegijalnog organa jedan od članova tog kolegijalnog organa (čl.46 i čl.47 ZUP-a), što u smislu Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru znači da rješenje o zaradama za zaposlene u Agenciji potpisuje direktorica, dok za direktoricu rješenje o zaradi potpisuje predsjednik Savjeta Agencije, tj.neki drugi član po ovlašćenju.

Nesporno je da je Zakon o sprječavanju korupcije lex specialis u odnosu na Zakon o zaradama zaposlenih u javnom sektoru, ali samo ukoliko određeni odnos reguliše na drugačiji i specifičan način, što u konkretnom nije slučaj, a priložena presuda Višeg suda ne pokriva nastalu pravnu situaciju. Žalbeni navod da Savjet Agencije u skladu

sa Statutom i Poslovníkom o radu može donijeti jedino odluku o izboru i razrješenju direktora, a ostale forme odlučivanja su u nadležnosti direktora je bez uticaja, jer je ovo ovlašćenje Savjetu dao Zakon o zaradama zaposlenih u javnom sektoru, a ne pravni akti niže pravne snage od zakona kao što je Statut i Poslovník, što između ostalog proizilazi i iz odredbi čl.96, čl.91 i čl.88 st.1 tč.1 Zakona o sprječavanju korupcije.

Članom 31 st.6 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru propisano je da rješenje o zaradi za lica koja su izabrana, imenovana ili postavljena u skladu sa propisima, osim za lica iz stava 2 ovog člana, donosi organ odnosno radno tijelo koje ih je izabralo, imenovalo ili postavilo, a odredbom čl.41 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru Agencija za sprječavanje korupcije nije izuzeta od primjene ovog zakona. Ovlašćenje iz člana 96 Zakona o sprječavanju korupcije odnosi se na zaposlene u Agenciji u odnosu na čija prava i obaveze se primjenju propisi o državnim službenicima i namještenicima, dok je direktor Agencije izabrano lice po javnom konkursu od strane Savjeta Agencije, na mandat od pet godina, u smislu čl.91 Zakona o sprječavanju korupcije i čl.88 st.1 tč.1 istog Zakona, pa se s tim u vezi ovo ovlašćenje ne odnosi njega, već to ovlašćenje ima Savjet Agencije u smislu čl.31 st.6 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru kada su u pitanju prava direktora Agencija, iz ovog Zakona. Po ocjeni drugostepenog organa, budžetska inspektorka je pravilno primijenila materijalni propis, koji nije povrijeđen na štetu žaliteljke.

Uvidom u spise predmeta je utvrđeno i da je budžetska inspektorka odbila predlog za odlaganje izvršenja rješenja istaknut u dopuni žalbe, kao neosnovan (dokaz: Zaključak br.UPIN-13-702/24-41/22 od 11.04.2024.godine

Na osnovu izloženog riješeno je kao u dispozitivu, a u skladu sa odredbama čl.120, čl.126 ZUP-a, u vezi čl.31 st.6, čl.41 Zakona o zaradama zaposlenih u javnom sektoru i čl.96, čl.91 i čl.88 st.1 tč.1 Zakona o sprječavanju korupcije.

UPUSTVO O PRAVNOJ ZAŠTITI: Protiv ovog rješenja može se pokrenuti upravni spor tužbom Upravnom sudu Crne Gore, u roku od 20 dana od dana prijema ovog rješenja.

MINISTAR

Novica Vuković